

שארית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה י"ד | גיליון תרנ"ג | פנחס תשפ"ה

"מן הבאר הוא" דא"ח מנ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

הא דקיבל פנחס שכר בהאי עלמא, כי מעשהו של פנחס הוי הלכה ואין מורין כן, והיה פנחס יכול להשתמט מלעשות זאת, אך קנאת ה' צבאות בערה בו וקם מקרב המחנה וחירף נפשו למות בעבור כבוד שמו ית'. ולכך כיון שעשה פנחס לפנים משורת הדין, עשה עמו הקדוש-ברוך-הוא אף הוא לפנים משורת הדין ונתן לו שכרו גם בעולם הזה מלבד שכרו שהגיעו בעולם הבא. וזהו הרמז בכתוב מעל בני ישראל, בא לרמוז שעבודתו של פנחס היתה לשם שמים, כי בהעושים לשם שמים כתיב (תהלים קה, ה): "מעל שמים חסדך", כדאיתא בגמרא (פסחים נ' ע"ב). וזה הביאו לעשות לפנים משורת הדין כמבואר למעלה, שהאדם העובד לשם-שמים הוא עושה אף לפנים משורת הדין.

כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל

שבת מברכים אב

ר"ח מנ"א:

ביום השבת קודש הבעל"ט

המולד:

ביום שישי בשעה 10:42 ו51 חלקים

073-3834583

קול קהילתנו

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
21:01	19:09	ת"א - בני ברק
20:59	19:24	לונדון
22:20	20:51	ניו יורק
21:34	20:05	

הזמנים לפי שיטת ר"ת

לוח לימוד עמוד קהילתנו

ס"ב	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'
חורג	עמוד	עמוד	עמוד	עמוד	עמוד	חורג
מב-מד	מד	מד	מד	מד	מד	מד-מז

מהי קנאות אמיתית?

לאדם להרחיק את נגעי העצמיות הנוראים שלו, הלוא האדם כל כך קשור עם העצמיות שלו, עם העולם הפרטי, המצומצם והקטנוני שלו, עד שאין לו שום יכולת לראות את המרחב שמעבר... ובמיוחד לא את המרחב האלוהי, המאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים, ואיך בכל זאת ניתן לעשות זאת? על ידי ביטול גמור אל השם יתברך, כאילו אינו בעולם, כי מה הוא? הלא ישותו התבטלה לגמרי... וכיון שכן, שוב אין זה פלא כלל שפנחס השליך נפשו מנגד לגמרי, כיון שאינו בעולם כלל... כי באותה שעה שנתאזר בקדושת הקנאות, כבר נסתלק מהעולם הגשמי האינטרסטי.

הלימוד הוא לכל אדם ובכל זמן, הרי איננו יכולים למסור נפשנו למיתה עצמה, אבל אננו יכולים לעשות את מה שאנו כבר כן עושים - לשם שמים, לנסות להרחיק כמה שיותר את הרצון העצמי שלנו, את האינטרסים המכבים את האור האמיתי של האלוהות, שעל ידם אנו מסתובבים סביב אותו אינטרס, ומכתימים את העשייה הרוחנית וגורמים לה נזק עצום. כי רוחניות טהורה היא ללא פניות! ללא כוונת רווחים וללא כבוד עצמי, וכמו פנחס, שאף את החיים עצמם השליך מנגד למען כבוד שמו יתברך.

הקדוש ברוך הוא יעזרנו, שאותו פנחס - אליהו קנאי בן קנאי, יבוא לבשר על הגאולה, וכמו שהקנאות היא דבר שהוא לכאורה לפנים משורת הדין, כן בזכות פנחס קנאה, נזכה שיחיש לנו השם יתברך את גאולתנו ואת פדות נפשנו, אמן כן יהי רצון.

ככה נצחי, לו ולזרעו אחריו, באה מדה כנגד מדה, כמו שהוא עשה מעשה נורא לפנים משורת הדין, דבר שלא היה צריך לעשותו... כך הוא מקבל מתנה שמימית שלא כנהוג בעולמו של הקדוש-ברוך-הוא - שגם כאן בעולם הזה, יזכה האדם להיות נכתר בכתר כהונה קדושה.

הבה ונשכיל בענינו של פנחס, שתי כתפות חוברות לאותה מדה יקרה של קנאות פנחס, הקדושה העליונה הזאת ניזונית משני הדברים הנוראים שהיו בו, האחד, ביטול מוחלט של היש העצמי ומסירת גופו ונפשו למיתה ודאית. השני, נקיות מופלגת וטהורה, שלא מוזנת משום ריווח אחר, כי אם למען כבוד שמו יתברך, בלתי לה' לבדו. זה אשר שני אלה לו, וזכה להשיב את חמת ה', להתקרב אל הקדושה העליונה הגבוהה ביותר, שאין כמוה.

הכעס של ההמון המשתומם למול מעשהו, הלכאורה זר של אותו קנאי קדמון ובלתי נתפש, היה בטעות גדולה ועצומה, כי אדרבה, טובה גדולה עשה להם, שאין לה אח ורע, כי כאשר אותו נגף של היפך הקדושה השתולל בחללו של עולם, אלקיהם של אלו אשר שונא זימה, כועס כעס עולם שאין תקומה בפניו, אוי לאותו האיש אשר זעום ה' יפול שם, וטובה גדולה עושה פנחס כאשר מסיט את הפניה של הקטרוג לצדדים אחרים - השיב את חמותי - אומר הקדוש ברוך הוא. אותה חימה כבושה שבה לנדנה, ואין היא מזיקה בעולם כלל.

ועיקר הלימוד הקדוש מפרשתו של פנחס הוא ענין העשייה לשם שמים ממש, לא פשוט

המעשים הנעשים תחת השמש והם מנוגדים לרצונו המפורש של קודשא בריך הוא, מבעירים אש קדושה בוערת ולוהטת בלב האנשים הכשרים, המקנאים קנאת ה' צבאות. באותו רגע של תבערה, אינם חשים את עצמם, כבודם ומועמדם, את הכל יעשו למען אשר ישוב כבודו של הקדוש ברוך הוא על מקומו וכנו.

אין חובה למות על קנאת ה', אין שום מצוה קיומית מובנית ובהירה - עשה או לא תעשה, כי הדבר הזה מסור ללב, והלב הזה מוכרח שיהיה לב טהור ונקי, חף מכל מיני פניות ותפונות נפש, אין שום סיבה צדדית שיכולה להצטרף לקנאות למען כבוד שמו יתברך, כי אז אינה קנאות אמיתית כי אם גילוי של מדות לא מתוקנות. לא כן פנחס קנאה, היו לו את כל הסיבות שבעולם להתרחק ממעשה שאין לו מורים, ממצוה מיוחדת שניתנה לשיעורין, ושכרה המור בצידה, שהוא משליך את נפשו מנגד ממש, וכמעט בטוח היה שהיו הורגים אותו אלפי רבבות מישראל.

לא תמיד מקבל יהודי שכר בעולם הזה על מעשהו הטוב, ההיפך, על פי רוב, אדם שחי בעולם החושך ונאָאָזר ההסתרה הידוע הזה - לא רואה את שכרו משולם כאן בעלמא דשיקרא, ובמיוחד הפורשים מן החטא - סרים מרע משתוללים, המה בזויים ושפלים בעיני ההמון, ואף בעיני שלומי אמוני ישראל, נראים כדורשים לכבוד עצמם ולא אחת יחשדון כעושים בעצמם מעשה זמרי כזה או אחר. עדות ה' הנאמנה, שהכתירה את אותו צדיק

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת פנחס תשע"ד

ללמוד בחבורה בביהמ"ד לכה"פ כ- 15 דקות לפני התפלה, וכן יקבלו ע"ע כאו"א בל"ג שלא להשיח שיחת חולין בעת התפלה, מתחילתו ועד סופו, ובס"ד, קבלות אלו יהיו בודאי עושים נח"ר לפני אדון כל עולמים, ויקבל את תפלתו לרחמים ולרצון, וימלא משאלותינו במדה טובה וגדושה של ישועה ורחמים.

נמצאין אנו עתה, בקירוב ימי בין המצרים, ועיינינו נשואות השמימה, שיהפוך ה' את הימים האלו בקרוב, לימי ששון ושמחה וישועה ונחמה. ומובא בספרו הגדול והק' של הרה"ק בעל המאור ושמש זי"ע ועכ"א בפרשתנו (ד"ה וביים השביעי) וז"ל: והנה שמעתי מהצדיקים רבותינו ז"ל, שבין המצרים מ"ו בתמוז עד ט' באב, הוא ג"כ כ"א יום, כנגד כ"א יום שבין ר"ה עד הושענא רבא, אלא, שאלו בין המצרים, הם בהעלם, ומן ר"ה עד הו"ר הם באתגליא, והנה לכך קורים אנו בס"ת תמיד בבין המצרים פרשת פינחס, ששם מוזכרים כל הקרבנות של כל המועדות, וקורין הקרבנות של פסח, ושבועות, ושל סוכות, וע"י אותיות של הפרשת הקרבנות שקורין בימים האלו, נעשה כלי שיוכל למשוך אח"כ במועדות בזמנם אורות לכלים ההם, כידוע לנבונים, ע"כ.

עוד איתא בספ"ק עבודת ישראל להרה"ק מקאזנץ זי"ע (פרשת מסעי) בשם הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע, וז"ל: וכבר הקדים לנו אדמו"ר ז"ל הנ"ל (ממעזריטש) רמז בפסוק (איכה א, יג) כל רודפיה השיגוה בין המצרים, דהיינו, כל מי שרודף להמליך את הבורא, יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המצרים. הרי, שלמרות שהימים הללו הם קצת ימים שזכרונם בא לפנינו, שעשה ה' בנו דין ומשפט, ונוהגים בהם חלק מדיני אבילות, מ"מ היו לנו דברי הצדיקים הנז"ל, למאירת עיניים, ולמשיבת נפש, שאפשר דייקא בימים הללו, כשמלכו של עולם, מתהלך בראש כל חוצות, להתקרב אליו, ולהשיג במקצת דמקצת כערך שכלינו הדל, וזאת, ע"י שנדע להגדיל שמו הגדול הגבור והנורא, ולהחשיב את כבוד שכינתו, ולהיות מיצר ודואג על ביזוי כבודו - בבתי כנסיות ובתי מדרשות, מקום שכינת עוז ותפארתו, וע"י שיתחזק האדם בכך, ויזכה גם את האחרים, אשר לא הקפידו כ"כ עד עתה ע"י, לזאת יקרא תשובת המשקל, ויהא חלקו עם מזכירי הרבים, אשר אין ערוך לשכרו.

ומי שעשה ניסים לאבותינו, הוא יגאל אותנו בקרוב, בגאולת ה' ובגאולת ישראל עמו, ויפדנו מכל גזירות קשות ורעות, ויבטל מעלינו כל מחשבות שונאנו, ויתהפכו הימים האלו במהרה בימינו, לששון ולשמחה, לישועה ולנחמה, ע"י ביאת משיח צדקינו וגואלינו, אמן.

היה קיים, אולם, עתה, שבעוה"ר אין לנו, לא כהן בעבודתו, ולא לוי בדוכנו, ולא ישראל במעמדו, במה יכופר עון בית ישראל, ובמה יטהרו עם ישראל מזוהמתם, ע"כ גילו לנו חז"ל (ברכות נו: ר') יהושע בן לוי אמר, תפלות כנגד תמידין תקנום, שיש בידנו כהיום הזה הכוח לפעול בעבודת התפלה, כמו הכוח שהיה לעם ישראל בעבודת הקרבנות בביהמ"ק, וכן איתא להדיא ברמב"ם (הל' תפלה פ"א, ה"ו) וז"ל: וכן תקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות, שתי תפלות בכל יום, כנגד שני תמידין, וכל יום שיש קרבן מוסף, תקנו בו תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף, וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה, שהרי איברי תמיד של בין הערביים מתעכלין והולכין כל הלילה וגו'.

על כן, אין אנחנו מספיקים להודות לאבינו בעל הרחמים, על שזיכה מאהבתו אותנו, ונתן לנו מאוצרו הטוב, מתנה טובה, למען תהיה לנו לכפרת פשע, והוא עבודת התפלה, כמאמר חז"ל (תענית ב.) איזהו עבודה שבלב - הוי אומר זו תפלה, וע"י יכופר עונותינו ופשעינו, ולא נבוש ולא נכלם - בבוא היום אשר יעמיד אותנו לפניו בדין, ויתירה מכך ארז"ל (מגילה כט.) עה"פ (יחזקאל יא) ואהי להם למקדש מעט, אמר רבי יצחק, אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות, שכהיום הזה שבעוה"ר אין ביהמ"ק קיים, המציא לנו השי"ת מרוב גודלו וטובו וחסדו הגדול, מעט דמעט מעין תמורת ביהמ"ק, והם אלו הבתי כנסיות והבתי מדרשות, שבהם ניתן לכל איש ישראל, לשפוך שיחו לפני קונו, או להגות בדברי אלוהים חיים, יומם ולילה מאין הפוגות. וע"י יש להעמיס בדברי דוד המלך ע"ה (תהלים ב, יב) וגילו ברעדה, דאדם שזכה לחסות בצל בתי כנסיות ובתי מדרשות, הרי, דמחד גיסא הוי בבחי' גילה ושמחה, שזוכה ללמוד או להתפלל, במקום קדוש ונשגב למאוד, ללא הגבלת זמן, אך, מאידך גיסא, צריך ליה למיהוי רעדה, שהוא נמצא במקום שהוא חלף בית מקדשיו ותפארתיו, מקום קדוש - שמעולם לא זזה שכינתו ית"ש משם, ותהיה יראתו מלפניו מנת חלקו, כפי שאנו אומרים ביה"ר שלאחר סיום תפלת שמו"ע, שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו... ושם נעבדך ביראה כימי עולם וגו', וכבר הזכרנו אין ספור פעמים את דברי החינוך (מצוה טז) האדם נפעל כפי פעולותיו, היינו, שבאם ברצון האדם לטעום מעט מזעיר, מקדושת בית מקדש מעט זה, עליו לעשות פעולות מעשיות, ע"מ שיחדור ללבו, ערך קדושתם ומוראם של המקומות המקודשים ביותר לעם ישראל, ובכלל זה, מה שייעצנו לאחרונה, שכל אחד ואחד ממתפללי בתי מדרשינו, יקבלו ע"ע בל"ג להקדים לבוא

בפרשתא הדין (פח, כט) כתוב לאמור, סדר תורת הקרבנות לבני ישראל, על כל פרטיהם ודקדוקיהם, ענפיהם ומועדיהם, שציוה ה' עליהם, מוחמת גודל חיבתו ואהבתו לעמו ישראל, וכך מצינו בדברי הרמב"ן עה"פ (ויקרא א, ט) ...והקטיר הכהן את הכל המזבחה, עלה, אשה ריח -ניחוח לה'. וז"ל: ...כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה ה', כי כאשר יחטא ויביא קרבן, יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, וכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח, כנגד דמו בנפשו, כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה, כי חטא לאלוהיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרוף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה, וכפר הקרבן הזה, שיהא דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו, ע"כ. ולא עוד, אלא שארז"ל (פסחים נט.) וז"ל: וכמה דכהנים לא אכלו בשר, בעלים לא מתכפרין, דתניא (שמות כט, לג) ואכלו אותם אשר פָּכַר בהם, מלמד, שהכהנים אוכלין - ובעלים מתכפרין, ע"כ. ואכילתן היא מצות עשה, כפי שנפסק ברמב"ם (הל' מעשה הקרבנות פ"י - ה"א) וז"ל: אכילת החטאת והאשם מצות עשה, שנא' ואכלו אותם אשר פָּכַר בהם, הכהנים אוכלין ובעלים מתכפרין, וה"ה לשאר הקדשים שאוכלין אותן הכהנים, שאכילתן מצוה. (ולחיבת הידיעה - והשלמת היריעה, נעתיק תוספת דברי בעל המשנה למלך שם, וז"ל: נראה דמילתא דפשיטא היא, שהכהן מברך אשר קדשנו בקדושתו של אהרן, וצונו לאכול חטאת או אשם !!! ע"כ)

הרי, שכל הקרבת הקרבנות - וכפרתם, נובעת, מתוך שלל החסדים שברצונו ית"ש להיטיב עמנו, בכל עת ובכל שעה, דבזמן שהיה החוטא הולך בדרכיו לבית המקדש, ונסרך הקרבן אחריו לעיני כל ישראל, היה הוא בוש ונכלם ביותר ממעשיו הרעים, ומתחרט היטב על חטאו, עוד בטרם הגיע למקום הקרבנות בבית מקדשיו ותפארתו, כמו"כ, לאחר שקרבנו כבר היה בנמצא בידי הלוים, היו אלו לאלו מרחשין, בגודל חומרת העון שנכשל בה החוטא, ותיכף ומיד היו פותחין את פיהם בשירה ובזמרה, ומשוררין למיתרי לבו, שירי כיבושין, למרק שארית כתם העון שנתדבקה בנשמתו, עד שכשהיו כהני ה' מקריבים את קרבנו לה', היה לבבו כבר נמס, מגודל פחד ה' ומהדר גאונו, ולאחמ"כ, נעשה כבירה חדשה - וכתיונוק שנולד דמי, ללא שום חטא ועון כלל.

אמנם, התינוח כל אלה, בזמן שבית המקדש

ר' יצחק אחז את העט והתלבט קשות. הוא עמד לכתוב את בקשת הברכה, שנהג לשגר מדי שנה, לקראת ראש השנה, אל רבו, אך הפעם התקשה להחליט מה לכתוב.

הוא היה יהודי ירא שמים ותלמיד חכם, תושב קרקוב שבפולין, וחסיד מושבע של רבי ישראל מהוסיאטין. זכה לתורה ולגדולה כאחד. היה נכבד בקהילתו והשקיע רבות בחינוך שבעת ילדיו.

אלה היו הימים שבין שתי מלחמות העולם. בתחילה התגורר רבי ישראל מהוסיאטין בווינה, ומפעם לפעם בא לבקר את חסידיו בקרקוב. כעבור זמן עלה לארץ ישראל וקבע את מגוריו בתל-אביב.

אמונתו של ר' יצחק ברבו הייתה גדולה כל-כך עד שלא ראה צורך לפרט את בקשותיו. "זמנו של הרבי יקר, והוא יודע בעצמו במה לברכני", היה אומר. בפתקה נהג לציין את שמו ואת שמה של רעייתו והוסיף "עם יוצאי חלצינו". כך נהג לכתוב מדי שנה בשנה.

אך הפעם, בבואו לכתוב את פתקת הברכה, התחבט בייסורי נפש קשים. הסיבה ללבטיו הייתה בתו הבכורה, איידל.

היא הייתה נערה מוכשרת, מהירת תפיסה וחריפה, יראת שמים, בעלת מידות טובות, צנועה ואצילית. גאוות המשפחה. היא ניחנה גם בכישרון מוזיקלי מפותח והביעה את רצונה לנגן בפסנתר.

ר' יצחק מצא בעבודה מונה פולנייה, שנודעה בשמה הטוב, והנערה החלה לבקר בביתה וללמוד לנגן. איידל התקדמה במהירות והייתה לתלמידתה המצטיינת. המורה התפעלה מאוד מכישרונה, הציגה אותה לפני בכירי הקונסרבטוריון המקומי, ובמהרה קיבלה תפקיד ראשי בקונצרט.

ההצלחה החלה לסנוור את עיניה. הוריה גילו מאוחר מדי כי המורה הפולנייה הצליחה להחדיר ללב בתם שאיפות זרות לגמרי לרוח

היהדות המקורית.

היא החלה להתריס בהוריה כי הם שייכים לעולם מיושן, ואילו היא גילתה את האור ופניה לעולם המודרני. אט-אט פרקה מעליה את עול התורה והמצוות, למגינת ליבם של הוריה.

יום אחד קמה ועזבה את הבית, בתמיכת מורתה הפולנייה. היא עברה להתגורר באזור הפולני, החליפה את שמה לאדלה, והתקדמה בקריירה המוזיקלית.

עולמו של ר' יצחק חרב עליו. "במו-ידי המטתי עלינו את האסון", התייסר, אך את הנעשה אין להשיב.

"אכתוב לרבי", חשב, אולם מיד הזדעזע. "עזות מצח תהיה זו לבקש את ברכת הרבי, אחרי שאני עצמי אשם בהידרדרותה של בת".

כך עברו הימים עד שהגיע המועד לכתיבת פתקת הברכה לראש השנה. הוא התלבט והתחבט ובסופו של דבר החליט לשנות ממנהגו, והפעם פירט את שמות ילדיו, כשהוא מוסיף בקשה "ליראת שמים", בבחינת הקדמת רפואה למכה.

בפתק הזכיר שישה מילדיו בלבד, ואילו את שמה של איידל לא ציין. וכי יבקש בעבורה ברכה ליראת שמים, אחרי שהתנתקה ממשפחתה ומעמה? אין הוא יכול להטעות את רבו. ולכתוב את האמת – אין ליבו מניח לו.

הפתק הגיע אל שולחנו של הרבי. הוא עיין בו ולא אמר דבר. למחרת יצא הרבי לטיולו היומי בלוויית משמשו, ר' קלמן-שאוול. "אמור לי", פנה אליו פתאום הרבי, "האם ייתכן שר' יצחק מקרקוב השמיט את שמו של אחד מילדיו?".

"אינני יודע", השיב הגבאי, "מעולם לא ציין את שמות ילדיו. אולי יש לו שישה בלבד?".

הרבי התעלם מההסבר שהציע המשמש. "כתוב לו בבקשה ושאל אותו מדוע החסיר את שמו של אחד מילדיו!", הורה.

בתוך שבועיים הגיע מכתב התשובה של ר' יצחק. הפעם נאלץ לגולל את כל הסיפור. אכן, הוא השמיט את שמה של בתו הבכורה. במילים כואבות כתב את אשר אירע ואת שיברון הלב שהסבה להם בתו. "איני רואה בה עוד את בת", חתם במור ליבו.

הבעה חמורה עלתה על פניו של הרבי. "השב לו", הורה לגבאי, "כי איש לא מינה אותו לאדון על ילדיו, ואין לו רשות להרחיקם ולבטל את היותם יוצאי חלציו. השמטת ילד מן ה'פתקה' כמוה כסילוק מתחת כנפי השכינה. שישלח 'פתקה' חדשה עם כל השמות! וכי הוא יודע ממי ירווה נחת?!", סיים הרבי בדברים סתומים.

השנים חלפו. השואה הנוראה לא פסחה על ר' יצחק ומשפחתו. כעבור חמש שנות הזעם התברר לר' יצחק כי נותר יחיד מכל משפחתו.

מוכה יגון היגר לארצות-הברית, והתיישב ברובע ברוקלין שבניו-יורק. בשבת הראשונה הוזמן לסעוד במשפחה שנודעה בהכנסת האורחים שלה.

בהיכנסו קידמה אותו בעלת הבית בברכת שבת שלום. ר' יצחק קפא על עמדו, ראשו הסתחרר והוא צנח מתעלף. זו הייתה בתו, איידל!

כשהתאושש סיפרה לו כי הצליחה לשרוד את אימי השואה ולהימלט לארצות-הברית. אף היא ניסתה לאתר את משפחתה וסברה כי לא נותר ממנה איש. הזעזוע גרם לה לבחון מחדש את חייה. היא שבה אל חיק עמה ודתה, נישאה ליהודי ירא שמים והקימה בית נאמן ומכניס אורחים.

"אכן, צדק הרבי", מלמל ר' יצחק.

מוֹטֵב שְׂאֵפֶשֶׁל מֵאָה פְּעָמִים בְּאַהֲבַת חֵינָם מֵאֲשֶׁר פִּעַם אַחַת בְּשִׁנְאָת חֵינָם

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ביום שלישי פרשת פנחס נערך
הוואכט נאכט לרך הנולד, נכד כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א, בן לחדב"ן הרה"צ ר'
אריה מרדכי כהנא שליט"א, במעון כ"ק
מרן אדמו"ר שליט"א.

ביום רביעי לאחר תפילת שחרית,
התקיים הברית בבית מדרשנו
בגבעה ב'. בסנדקאות כובד הסב
כ"ק האדמו"ר מספינקא סאסארגען
שליט"א, בברכות כובד הסבא כ"ק
האדמו"ר מסעהערדלי שליט"א, ויקרא
שמו בישראל יוסף מאיר נ"י, בעמידה
לברכות כובד כ"ק מרן אדמו"ר
שליט"א.

לאחמ"כ נערכה סעודה של מצוה
בבית המדרש.

• כוס תנחומים •

נשגב קדם ידינו הנכבד
הרה"ח מנחם רוט שליט"א
על פטירת אביו ע"ה
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון, שלא ישמע עוד שוד ושבר
בגבולכם, אך טוב וחסד, ששון ושמחה ירדפכם כל ימי חייכם.
המשתתפים בצערכם
קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את
אנשי שלומינו שהשמחה במעונם
הנח"צ יהודה לייב הלשטוק שליט"א
לרגל שמחת אירוס הנכד
הרה"ח מנחם גבירר הי"ו
לרגל שמחת אירוס הנכד
הרה"ח חיים עוזר גרשטנקורן הי"ו
לרגל שמחת אירוס הנכדה
הרה"ח שמואל פרקוביץ הי"ו
לרגל שמחת אירוס הבן
הרה"ח שלום הבלין הי"ו
לרגל שמחת אירוס הבת
יה"ר שייזכו לראות מהם ומכ"ל יוצ"ח
רוב נחת ותענוג דקדושה
כעתירת
קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

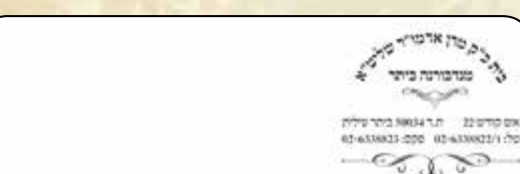
גם אני בתחיל פרק חרשי בהיים

עם הפרק החרשי

השבוע לא יערוך
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
'טיש' בליל שב"ק

נא להתפלל לרפואת הילדה
פעשא מרים
בת הענדל תחי'
הזקוקה לרחמי
שמים מרובים

יה"ר שיתקבלו תפילותנו לרחמים ולרצון
לפני ארון כל אכ"ר

בס"ד, יום י' לסדר יריא כבוד ה' - אדר"ח תמוז - י"ד על הסבא קדישא מקרשטיניץ זי"ע, תשפ"ה.

לכבוד כלל אנ"ש, ידידינו, וידידי בית אבא מארי זי"ע, אוהדינו, מתפללי
בית מקדשנו מעט, ולכל הנלווים אלינו בכל מקומות מושבותיהם, הע"י.

את רחשי ליבי המוצפים וגועשים בעל כרחם, אנוס אני עס"י ההכרת, להוציאם מרשות היחיד
לרשת הרבים, למען כבודו יקר וגדולתו של אדוני אבי ומורי זי"ע. זה רבות בשנים אשר כל
עצמותי תבער אש בראותי כל עיר על תילה בניה, ומקום בית תפליתי מושפלת עד תחתיה, וכל
אשר לו עיניים ואזניים ושכל בפסלים, יתמיה בדיבורו ובמחשבתו, הלאות יקרא בית המלך,
הוא מקום נכבד בית אלהים אשר ראוי בו השכינה לשכון בתוכו, האין זאת חלילה ולול
בער שמו הגדול בפרהסא, האין אכן בודקין מבואח ולמעלה מה עשיתו למען שמו באהבה, מה
פעלתו למעט ביוון בית מקדשנו המעט, המועיד להיות מקום שיח שפחותינו בינינו ובין אביו
שבשמים, ובטוח אני ללא ספק ספקא, דכל המחשבות הנורא מנקרות בכל עת ובכל שעה, כל
אחד הדורך על מפתן מקום שכנית עריונו, אלא, שלכל יחיד ויחיד לעצמו, קשה הדבר לבוא לידי
עצה מעשית בפועל, ורק כוח הציבור יוכיח כוחו וגדולתו לפאר ולרום את בית אלהינו.

לכן, צמאה נפשי עד למאוד, לראות מהרה בתפארת בית מקדשנו המעט, עומד על תילה
ביפה הרוחני והגשמי כאחד, ועתה המקום והזמן להתעורר ולעורר לב כל אחד ואחד, להתאור
בענות דקדושה, ולהתאגד כולנו כאחד בעצה ובמעש, לברך על המונמר לקראת הימים הנוראים.

ע"כ ממעמקי הלב אקרא לכל אשר כבוד בית אבא מארי זי"ע קרובים אל ליבו, לחשוב
מחשבות ולעשות פוללות נשגבות, להרים קרן כבוד השכינה, כבוד התורה ולומדיה, כבוד באי
בית מקדש מעט זה, ולהרים נדבת ליבו ולכל ידידי וקרובי, לכה"פ ע"ס 1000 ש אשר ניתן
יהיה לחלקה לעשרה פעמים, וכל המוספים עליה, יוכה להתנות בין המוספים עליו משמי השמים
בכפל כפליים.

ובודאי זכותו הגדולה של אביו רועינו זי"ע, יגן עלינו ועל כל המסייעים בעדיו, להתברך בכל
מילי דמיטב ברג"ו, וכאשר א"ה תהיה אורכת שמו וזכו ושמו על ציון הק' בחר הקודש
בירושלים, להיות לו למליץ לטובה ולברכה, לו ולירעו ולכל הנלווים אליו עד עולם, עדי נוכח
לחיות בוועם ה' בביאת גוא"צ במהרה כימינו אמן.

הכר"ח למען הרמת כבוד בית ה'

הנח"צ יהודה לייב הלשטוק שליט"א

לפאר < להדר < לרומם

מתכוננים אנו א"ה בתקופה הקרובה
להתחיל בשיפוצים הכרחיים כאן בבית מדרשנו.

לאור קריאת הקודש של
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על החובה לפאר את בית מקדש מעט זה
שיהא בית ראוי לד ולדורשי שמו
יוצאים אנו במגבית חובה

אל כלל המתפללים ובאי בית השם
לקחת חלק בבדק הבית הנחוצים לטובת הכלל
ובזה אנו בקריאה של קדושה שכל אחד נבדבת לבו לתרום
אלף שקלים לכל הפחות
ע"מ שנוכל לצאת לדרך בהקדם.

הנבאים בכ"ר הועד לבדק הבית

רח"ו יוקם ב נבמה א ביתר שילית

עלון זה מוקדש לטובת נשמת בעל ה'אור לשמים' מאפטא זי"ע
הרה"ק רבי מאיר הלוי בן הרה"ק רבי שמואל צוקללה"ה